

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35**

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35.** — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

In slujba Bisericii, a patriei și păcii

La 6 noiembrie 1965 Prea Sfințitul Valerian al Oradei a împlinit frumoasa vârstă de 60 ani. O viață de om închinată Bisericii, Patriei și păcii. La această aniversare, alături de clerul și credincioșii eparhiei Oradea și de toți cei ce au cunoscut și prețuit vredniciile Prea Sfinției Sale, aducem și noi cuvânt de cuvenită cinstire Ierarhului osîrduit pe plaiurile ortodoxiei ardelenice și legat de Sibiuul lui Andrei Șaguna.

Născut la 6 noiembrie 1905 în satul Muncel, com. Străoane de sus (fostul județ Putna), Vasile Zaharia a cunoscut din copilărie poverile vieții. Crescut, ca orfan, la azilul din Brăila, a fost remarcat de dascălul său de la școala primară, Neculai Butoianu, care a sădit în sufletul lui dragostea de patrie, de Ardealul românesc, de dreptate și pace și l-a îndreptat spre seminarul „Sfântul Andrei” din Galați. Elev eminent, primește bursă, care îi asigură continuarea studiilor. Se simțea atras de viața monahală. În 1927 tânărul absolvent de seminar se înscrie la Facultatea de Teologie din București, unde își desăvârșește pregătirea teologică și formarea duhovnicească. Semnificativ pentru preferințele lui este faptul că subiectul tezei de licență a fost: „Regulele monahale după Sfântul Vasile cel Mare și Sfinții Părinți”. Terminând Facultatea și Seminarul pedagogic universitar și reușind printre primii la examenul de capacitate, acum temeinic pregătit, se îndreaptă spre cariera de profesor, luminător al minții și educator al inimii. Înainte de aceasta împlinise slujba de secretar al Școlii de cântăreți de pe lângă Sfânta Patriarhie (1929—1930), de protopsalt la biserica Spirea Veche din București (1931—1932), de pedagog la seminarul monahal de la mînăstirea Cernica și corector la Tipografia de acolo. La 28 septembrie 1932 primește tunderea ca monah în obștea monahală de la Cernica, devenind monahul Valerian. A doua zi e hirotonit ierodiacon și numit profesor la Seminarul monahal și la Școala de cântăreți. În septembrie 1933, la vîrsta de 28 ani, e înălțat în dregătoria de director al seminarului. În 1935 e sfințit ieromonah, ca în 1936 să fie hirotesit protosinel și în 1938 ridicat la treapta de arhimandrit. Între 1937—1940 împlinește și o sarcină însemnată, în organizarea și conducerea școlilor teologice eparhiale. După ce funcționează la seminarul „Veniamin Costache” din Iași, între 1941-44 e profesor la Ploiești și stareț al mînă-

tirii Ghighiu, iar din 1944 devine Exarh al mînăstirilor din Arhiepiscopia Bucureștilor și stareț al mînăstirii Cîmpulung-Muscel.

Am enumerat sușul din treaptă în treaptă al profesorului și ieromonahului Valerian, pentru că și numai această enumerare vorbește elocvent despre munca, capacitățile, vredniciile și realizările bogate ce caracterizează personalitatea lui. Ca profesor a pus nu numai truda minții, ci și sufletul său, pildă făcîndu-se cu știința și fapta, ca să plămădească viitori slujitori ai Bisericii și patriei, vrednici de această slujire. Ca director, stareț și exarh a dovedit calități de organizator, gospodar și îndrumător, împletind astfel teoria profesorului cu practica organizatorului. La aceste calități se mai adaugă una: scriitorul.

Cel ce a cunoscut pita amară a orfanului și a poporului obidit, cel ce a adunat întru osteneală și rîvnă multă comoară de învățături în Seminar și Facultate, cel ce a împlinit cu vrednicie atîtea slujiri, la strană, la catedră, la direcția seminarului, la stăreție și la exarhat, cel ce s-a dovedit un teolog temeinic pregătit și un condeier pasionat și ancorat în actualitate, legat de Biserică și popor, era firesc să fie ridicat, prin voia clerului și credincioșilor, la o treaptă mai înaltă, unde îl așteptau noi sarcini în slujba Bisericii și patriei. Astfel în 11 noiembrie 1951 Colegiul electoral al Bisericii noastre alege pe arhimandritul Valerian ca episcop al Eparhiei Oradea. După hirotonire și investitură, P. S. Valerian este înscăunat la 25 noiembrie pe scaunul episcopesc orădan. Cu prilejul înscăunării, mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului a spus că eparhia Oradea își așteaptă păstorul cu simțăminte înălțate și sfătuieste pe noul episcop să pornească la lucru cu încredere în Dumnezeu și în turma dreptcredincioasă, acum pe veci reîntregită, să fie alături de popor, să promoveze înfrățirea cu celelalte culte și cu naționalitățile conlocuitoare. Idealul e ca Hristos să fie totul în toate, ca Hristos să fie viu în viața întregii eparhii. Lucrînd cu vreme și fără vreme, noul ierarh va fi la înălțimea așteptărilor poporului și a chemării lui Hristos, a chemării vremurilor de azi.

Prea Sfințitul Valerian a mărturisit că va continua moștenirea sacră lăsată de înaintași, ducînd mai departe făclia nestîmsă a dreptei credințe, va urma pilda

(Continuare în pag. 2)

Praznicul bucuriei

Bucuria mai ales, bucuria lăuntrică, sufletească, este ideea de căpătăi care se desprinde din Pastorală pe care I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae a trimis-o credincioșilor și preoților din Arhiepiscopie în acest an, cu prilejul Nașterii Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. „Bucurați-vă totdeauna în Domnul și iarăși zic bucurați-vă”, glăsuiește Pastorală urmînd cuvîntul Sf. Apostol Pavel (Fil. 4, 4), cu deosebire astăzi, căci „Cuvîntul trup s-a făcut și s-a sălășluit între noi și am văzut mărirea lui” (Ioan 1, 14). Prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, inimile noastre sînt mai calde astăzi decît oricînd altă dată în cursul anului bisericesc.

Subiliniind nașterea din veșnicie din Tatăl, precum și nașterea în timp din Fecioara Maria, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae arată că „Fiul Omului s-a născut din Mamă fără de tată, după cum se născuse mai-nainte de toți vecii din Tată fără mamă”. Nașterea Sa în trup omenesc a fost umilă, nu „în bubuit de tobe și-n zgomot de surle asurzitoare”, Iisus-Domnul venind între oameni „ca să-i mîngîie și să-i umple de nădejdi în izbăvirea făgăduită de proroci”.

Precum i-a fost Nașterea în trup, la fel i-a fost și viața pămîntească, simplă și curată, atît de curată încît nici cărturarii și fariseii, cei mai „neîmpăcați” potrivnici ai lui Iisus, n-au putut să-l vădească de vreun păcat. De aceea, inima curată va constitui „adevăratul temel al vredniciei noastre”, atunci cînd cu toții ne vom prezenta înaintea dreptului și cerscului nostru Judecător.

Vorbînd despre Nașterea Domnului, „trebuie să ne gîndim totdeauna și la Preacurata Fecioară Maria de Dumnezeu Născătoarea”, nașterea din fecioară fiind prezisă de prorocul Isaia (7, 14) cu aproape o mie de ani înainte de „plinirea vremii”. Întruparea Mîntuitorului din Fecioara Maria rămîne însă o taină a iconomiei divine, pe care nu o putem înțelege decît prin credință. Spunînd celor care slujeau la masa de la ospățul din Cana Galileii cît și nouă tuturor: „Faceți orice vă va spune” Iisus, Maica Domnului ne-a dat cea mai bună învățatură, care cuprinde tot ceea ce este necesar și folositor sufletului nostru creștinesc, învățatură pe care Pastorală ne îndeamnă a nu o uita „niciodată”.

„Miezul acestei învățături zace în porunca iubirii de Dumnezeu și de aproapele. Iubirea de Dumnezeu este întruchipată în alipirea noastră de Biserică Fi-

(Continuare în pag. 2)

In slujba Bisericii...

(Urmare din pag. 1)

strădaniilor mitropolitului Nicolae Bălan, cel mai proeminent urmaș al lui Șaguna. Îndrumat de astfel de înainte mergători, Prea Sfinția Sa va întări unitatea clerului și credincioșilor în aceeași Biserică strămoșească, va merge împreună cu poporul spre zările vieții celei noi, va sprijini lupta pentru pace, nu va precupeți nici muncă, nici o luptă și nici o jertfă pentru buna sporire întru toate a Bisericii și patriei. Aceste făgăduinți aveau garanția împlinirii în darul lui Dumnezeu, vistier al bunătăților, în personalitatea Prea Sfințitului Valerian, în dragostea și încrederea cu care a fost primit în Mitropolia Ardealului și în Eparhia Oradea, în împrejurările noi de viață din patria noastră. În cei 14 ani de arhipăstorire ele au și fost realizate spre binele Bisericii, propășirea patriei și întărirea păcii în lume.

E greu să concentrezi în puține cuvinte activitatea multilaterală a Prea Sfințitului Valerian. Cele spuse aici constituie numai o schiță generală a realizărilor ce ni le oferă viața însăși a ierarhului, identificat cu eparhia sa, cu Biserica și poporul. Toate talentele Prea Sfinției Sale și-au găsit acum teren larg de manifestare și posibilități de deplină realizare.

Păzind unitatea cu Biserica întreagă și cu Mitropolia Ardealului, Prea Sfinția Sa a făcut din Eparhia Oradea un mădular vrednic al Bisericii noastre și o eparhie de cinste a Mitropoliei noastre.

Ca episcop a așezat în centrul activității sale altarul. De aici osîrdia de a sluji duminică de duminică, sărbătoare de sărbătoare, fie la Catedrala episcopală fie în bisericile din eparhie. La altar s-a împărțit din darurile cerului și s-a făurit unitatea în Hristos a credincioșilor între ei și a preoților și credincioșilor cu ierarhul lor.

În al doilea rând, Prea Sfinția Sa s-a arătat un neostenit propovăduitor al dreptei credințe. Prin predici, prin pastorale, prin calendare și almanahuri, prin o mulțime de scrieri, Prea Sfinția Sa a sădit învățătura Bisericii noastre și a înlăturat nedumeriri, rătăcirii, credințe deșarte.

Ca îndrumător și conducător a îndemnat zi de zi — cu cuvîntul și cu pilda — pe preoți și pe credincioși să-și împlinească datoriile față de Biserică și patrie, fiecare să-și facă slujba sa deplin și să se supună canoanelor bisericesti și legilor Statului.

O grijă principală a fost consolidarea reîntregirii bisericesti. Prea Sfinția Sa — ca un adevărat părinte — n-a făcut deosebire între fiii săi duhovnicești, între noi și vechi ortodocși, ci s-a înconjurat de consilieri vrednici, a numit protopopi și preoți fără căutare la față, a ajutat parohii și credincioși fără alegere, cinstind pretutindeni vrednicia fiecăruia. A vorbit și a lucrat cu dragoste și a recoltat dragoste. Se poate spune astfel că Prea Sfinția Sa este astăzi ierarhul unei turme credincioase, una în dreapta credință, în duh și rugăciune, una în aspirații și fapte.

În cei 14 ani de arhipăstorire Eparhia Oradea s-a îmbogățit prin noi biserici, s-a împodobit prin restaurări și pictări de biserici, care toate au avut bucuria să fie sfințite sau binecuvîntate de Prea Sfinția Sa și să primească darul cuvîntului său înțelept și îndreptător spre iubire de Biserică și iubire de patrie. Ca evenimente deosebite amintim praznicele celor două catedrale din Oradea și celor două cate-

drale din Satu Mare, deopotrivă de înfrumusețate și de cinstite prin osîrdia ierarhului, clerului și credincioșilor.

Dar Prea Sfinția Sa a fost totodată pildă și îndemn pentru toți preoții și credincioșii de atașament fierbinte față de patria noastră scumpă. El e propovăduitorul însușit al unui patriotism luminat, îndrumînd pe credincioși să fie buni fii ai patriei, să cinstească pe conducătorii patriei noastre, să-și îndeplinească toate datoriile cetățenești, să muncească și să se jertfească pentru binele obștesc, pentru bunăstarea și fericirea poporului. O dragoste neclintită îl leagă și de „pămîntul Ardealului sfînt și drag“, a cărei sămînță a semănat-o în sufletul elevului dascălului de la școala primară și care a rodit acum însușit.

Încadrat deplin în realitățile acestor locuri, Prea Sfinția Sa a respectat și dezvoltat tradițiile ortodoxiei ardelenice, a promovat relații de prietenie și de colaborare cu celelalte culte și a sprijinit înfrățirea dintre poporul român și naționalitățile conlocuitoare în munca pentru înflorirea patriei și în lupta pentru pace.

Luptător activ pentru pace, Prea Sfinția Sa a răspîndit pretutindeni solia Evangheliei păcii, prin predici din biserici, prin cuvîntările de la adunările păcii, ca delegat la Congresul Popoarelor pentru apărarea păcii (Viena 1952) și la Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii (Budapesta 1953), prin Pastoralele și scrierile consacrate păcii. Pentru meritele patriotice, pentru munca neobosită și lup-

ta pentru pace, Prea Sfinția Sa a fost decorat cu ordinul „Steaua Republicii Populare Române“, clasa III-a.

Un cuvînt deosebit de prețuire se cuvine spus pentru bogata activitate scriitoricească. Mulțimea lucrărilor de înaltă valoare teologică, temeinic documentate, ancorate în actualitate și scrise într-un stil limpede și atractiv, mărturisește că Prea Sfinția Sa este Ierarhul cărturar, prețuit și în Biserica noastră și de alte culte, și în străinătate. Amintim aici titlurile cîtorva din aceste lucrări: Soborul popoarelor (1953), Unele probleme ale războiului și păcii (1954), Atomocrație sau demonocrație? (1955), Taina mîntuirii oamenilor (1955), Buruieni crescute la umbra Bisericii (1955), Flori alese din grădina Sfințelor Scripturi, — Concorданță biblică (1955), Alege deci viața! (1957), Glas în Rama s-a auzit (1958), Paștile, sărbătoarea vieții și a păcii (1959), Slujind Ortodoxia (1965).

Iată ce cunună de realizări se adună la a 60-a aniversare a zilei de naștere a Ierarhului orădan, să mărturisească tuturor vredniciile lui, roadele unei vieți de muncă, de fructificare deplină a talanților în slujba Bisericii, Patriei și păcii. De aceea ne unim și noi glasul cu urarea rostită de clerul și credincioșii din Eparhia Oradei, de întreaga Biserică: „Întru mulți ani Prea Sfințite Părinte, de noi înfăptuiri spre slava Bisericii lui Hristos, spre binele Patriei noastre scumpe și spre biruința păcii în lume!“

Telegraful Român

In marele sfat al păcii

In sufletul tuturor luptătorilor pentru pace stăruie încă avîntul dat de Congresul Mondial pentru Pace, Independență Națională și Dezarmare Generală, care și-a desfășurat lucrările între 10 și 15 iulie 1965 la Helsinki, dovedindu-se un for reprezentativ pentru largimea și varietatea marii mișcări contemporane a popoarelor pentru apărarea păcii.

Dintre cei 1470 de participanți la acest congres, veniți din 98 de țări ale lumii, unii au fost reprezentanți de Biserici și comunități religioase. Astfel, Biserica Ortodoxă Rusă a fost reprezentată de I. P. Sf. Mitropolit Pimen, P. S. Episcop Filaret și P. Cuv. Arhim. Juvenalie, iar P. F. Patriarh Chiril și I. P. Sf. Mitropolit Iustin au reprezentat Ortodoxia bulgară și română. Din partea Bisericii Răsăritene au mai participat catolicosul Bisericii armenie, Wasgen I și mitropolitul Nifon Saba din Liban. De aseme-

nea, au participat reprezentanți ai celorlalte formațiuni creștine. În afară de reprezentanții creștinătății, au luat parte la congres și reprezentanți ai celorlalte religii mari, budiști, hinduiști, mohamedani și iudei.

Conducătorul delegației CCPP Andrei Ziak, a transmis congresului salutări cordiale din partea conducerii acestei mișcări. Totodată, declară, că — cu toate că CCPP este o mișcare creștină — ea nu intenționează să se izoleze de celelalte organizații de pace. Căci „problema păcii este o problemă general umană. Ea privește pe fiecare om — indiferent de poziția sa politică sau concepția sa despre lume“. În încheiere, subliniază: „Noi avem sarcini și scopuri comune. Dacă vrem să realizăm aceste scopuri mari pentru viața omenirii în pace și dreptate socială, noi toți, care venim din diferite mișcări pentru pace, trebuie să stăm unanim laolaltă“.

În Comisia IV-a avînd ca temă: „Înlăturarea rămășițelor celui de-al doilea război mondial“, pastorul Dr. Bassarak din Berlin declară că principiul coexistenței pașnice este un mijloc decisiv de lichidare a imperialismului. Coexistența pașnică nu însemnează „pace cu orice preț“, ea nu este „cerșitorie pentru pace“, ci propunerea unei întreceri pașnice între state cu orînduiri sociale diferite. Prin politica sa de agresiune imperialistă, guvernul S.U.A. dovedește că nu este dispus de prezent spre coexistență pașnică. Sarcina puterilor păcii din lume este a sili S.U.A. la coexistență pașnică.

Idei asemănătoare au fost exprimate și în cadrul Comisiei VII-a, care se ocupase cu problemele cu rolul culturii și al religiei în crearea unui climat spiritual prielnic pentru pace. Lupta noastră pentru pace — afirmă pastorul Just (Konstanz) — este o luptă împotriva puterii războiului, dar totodată și o luptă pentru aceia care trebuie să câștige pentru o nouă politică a păcii. Lupta pentru libertate a popoarelor care se apără împotriva agresiunilor — arată P. F. Patriarh Chiril (Bulgaria) — face ca la toate

Praznicul bucuriei

(Urmare din pag. 1)

lui Său. Iubirea de aproapele, în cel mai larg înțeles al ei, se vădește în iubirea de Patrie, căci semenul nostru este întregul nostru popor“. De aceea, preoții și credincioșii sînt îndemnați a „munci cu toții pentru înălțarea Patriei noastre iubite și pentru fericirea noastră obștească“.

În încheiere, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae vestește credincioșilor și bucuria binecuvîntării Catedralei noastre mitropolitane din Sibiu, care a avut loc la praznicul de pomenire a Sf. Ierarh Nicolae (6 decembrie), după ce ea a fost împodobită cu pictura „care-i îmbracă strălucit pereții“.

În sfîrșit, sîntem îndemnați cu toții, ca Nașterea Domnului să fie încă un prilej de sîrguință spre fapte bune. „Ajutați-vă unii pe alții ca frații cei buni, ca să pliniți Evanghelia și să se bucure toată suflarea de acest praznic luminat“.

T. R.

popoarele să se impună o voință comună spre coexistență pașnică și colaborare internațională. Lupta împotriva preamării războiului și a puterii în literatură și artă — subliniază I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei — este totodată o luptă pentru înțelegerea pașnică a popoarelor, pentru o comunicare spirituală largă cît lumea în slujba ideilor umanismului. Religiiile, oricît ar fi ele de deosebite una de alta, poartă în această privință o mare răspundere și ar trebui ca toate să-și dea seama că sînt îndatorate să păstreze și să promoveze viața omenească. „Generația noastră, care a trăit nenorocirile a două războaie mondiale, este chemată ca — în răspundere pentru generațiile viitoare — să pregătească drumul unei cuprinzătoare umanizări a omului în timpul nostru“.

„În lupta noastră pentru pace — declară P. Cuv. Juvenalie (Uniunea Sovietică) — noi trebuie să fim optimiști. Forțele păcii sînt mai puternice decît forțele războiului. La această luptă comunitățile religioase au să aducă o contribuție de seamă. Că reprezentanți conducători ai creștinătății mondiale recunosc tot mai limpede datoria lor de a participa împotriva uneltirilor imperialismului, au arătat recentele luări de poziții ale Patriarhului Alexei al Moscovei, ale Consiliului Ecumenic al Bisericilor și ale Papei roman față de agresiunile S.U.A. în Vietnam. Cu toate acestea, multe comunități și Biserici din lume ar trebui să întrebuițeze și mai intens decît pînă acum posibilitățile date lor pentru a ajuta ca lupta împotriva puterilor războiului să biruiască“.

În cadrul aceleiași comisii, Episcopul Dr. Mitzenheim (R.D. Germană) declară că deosebirile în ce privește concepția despre lume „nu trebuie să devină niciodată temei de tulburare a păcii. Tocmai oamenii legați religios, creștinii, trebuie să contrazică afitura intenționată a oricărei ideologii de cruciadă împotriva acelor state și popoare care s-au hotărît pentru ordine socialistă“.

„Inflăcărata solidaritate a participanților la congres cu lupta pentru libertate a poporului vietnamez și a celui dominican, s-a manifestat nu numai prin furtunoasele aplauze cu care au fost întâmpinați raportorii acestor țări, ci și prin nenumărate conștiente singuratice.“

„Mîinile jos de pe Vietnam!“ — exclamă pastorul anglican David J. Pope din Australia, continuînd: „Aceasta este nu numai părerea mea personală, ci părerea marelui majorității din Biserica mea, inclusiv episcopii. Noi condamnăm nu numai intervenția S.U.A. în Vietnam, ci protestăm și împotriva hotărîrii guvernului nostru de a trimite trupe de ajutor australiene pentru sprijinirea războiului murdar al S.U.A. în Vietnamul de Sud. Poporul vietnamez trebuie să aibă în fine pace și independență. Acesta trebuie să-și poată determina el însuși dezvoltarea socială“.

Un preot romano-catolic și un pastor protestant din Argentina au raportat despre tot mai intensă participare a creștinilor din America Latină la lupta pentru libertate a poporului dominican. Pastorul metodist H. Gualdieri menționează însemnata declarație, pe care o publicaseră recent reprezentanți de seamă ai Protestantismului latino-american, împotriva intervenției S.U.A. în Santo Domingo. Cu satisfacție a comunicat faptul că Consiliul Național al Bisericilor din S.U.A. s-a solidarizat public cu această declarație.

Apelul către toate Bisericile și comunitățile religioase din lume, lansat unanim de către reprezentanții Bisericilor și religiilor participanți la congres, spune: „În numele lui Dumnezeu și al iubirii Sale față de neamul omenesc, noi apelăm la voi în acest ceas serios, să vă ridicați glasurile voastre și să vă uniți pentru a îndepărta moartea și distrugerea din lume! Dacă se varsă sînge nevinovat, dar noi ignorăm suferințele omenirii, rugăciunile noastre pot să nu fie plăcute lui Dumnezeu, căci lipsa noastră de

Pentru progresul continuu al agriculturii

Datorită cooperativizării s-au creat pentru agricultura noastră condiții noi de dezvoltare și s-au deschis perspective largi de progres economic și social a satelor și de ridicare a nivelului de trai a țăranilor. E destul să amintim că datorită muncii însuflețite a țăranilor, înzestrării cu mijloace mecanizate, cu cadre de specialiști și folosirii metodelor agrotehnice avansate, în anii 1960—1964 producția medie agricolă pe țară a fost cu 12 la sută mai mare decît în media anilor 1955—1959 (adică media anilor 1960—1964 a fost mai mare față de 1955—1959 cu peste 1.100.000 tone, și cu peste 2.300.000 decît media anilor 1934—1938), ca să ne dăm seama de progresele realizate. În anul 1965 — cu toate condițiile climatice neprielnice — producția globală de cereale a fost cu circa 1,5 milioane tone mai mare decît în 1964. Această dezvoltare a producției agricole a avut ca urmare satisfacerea nevoilor de alimente a populației și de materii prime a industriei și creșterea bunăstării țăranimii.

Rezoluția din 11—12 noiembrie 1965 cu privire la îmbunătățirea conducerii și planificării agriculturii prevede noi măsuri prin care agricultura socialistă ia un nou avînt. Aceste măsuri se referă în primul rînd la modernizarea procesului de producție. „Singura cale de sporire a producției și productivității a muncii este aplicarea pe scară largă a științei și tehnicii înaintate, folosirea mijloacelor de muncă modernă — mecanizare, chimizare, irigații —, care să influențeze într-o măsură tot mai mare factorii naturali de care depinde progresul producției agricole“. Conform planului cincinal 1966—1970 agricultura va primi din partea Statului în această perioadă investiții în valoare de peste 35 miliarde lei (cu 60 la sută mai mult ca în anii 1961—1965). La acestea se adaugă investițiile făcute de cooperativele agricole de producție din fonduri proprii. Astfel, prin mărirea producției de tractoare și mașini agricole, se vor asigura mecanizarea culturii grîului, porumbului, cartofilor, sfeclii de zahăr, extinderea mecanizării în producția și pregătirea furajelor, în legumicultură, viticultură, pomicultură, la lucrările pe terenurile în pantă. Industria noastră va pune la dispoziția agriculturii în 1970 peste 1.100.000 tone îngrășăminte substanță activă și cantitățile necesare de insectofungicide și ier-

acțiuni și tăcerea noastră ajută afitătorilor la război înșiși. De aceea, noi trebuie — dacă îndreptăm spre Dumnezeu rugăciunile noastre arzătoare pentru pacea omenirii — ca cetățeni ai acestui pămînt să facem, totodată, tot ceea ce stă în puterile noastre pentru a alunga dușmănia, ura și războiul ucigător de frați din viața omenească. Vă rugăm stăruitor să întreprindeți pași activi, care duc la o sfîrșire de îndată a războiului ucigător împotriva poporului vietnamez de mult nespun de pătimitor și împotriva Republicii Dominicane“.

În cadrul recepției pentru reprezentanții diferitelor Biserici și comunități religioase, care participaseră la congres, Episcopul evanghelic-luteran din Helsinki, Aarre Lauha, spuse între altele: „Este pentru noi încurajator să știm că oameni ai Bisericii și reprezentanți ai religiilor universale mari au venit la Helsinki pentru a lua parte la un congres care și-a propus ca scop salvarea păcii. La făgăduințele Evangheliei aparține „pacea pe pămînt“. Toate eforturile, care sînt îndreptate spre acest scop, merită sprijinul fiecăruia, care se știe îndatorat în conștiința sa“.

Conștient de răspunderea pe care o are în lupta pentru pace, preotul păstor de suflete este dator să mediteze stăruitor asupra celor de mai sus, iar îndemnul și îndrumările pe care le desprinde din ele, să le transmită și credincioșilor săi.

C. SIRBU

bicide. Statul va aloca fonduri pentru irigarea a circa 400.000 hectare. Cooperativele agricole de producție vor iriga deasemenea prin mijloace proprii mari suprafețe de pămînt. Se vor extinde îndiguirea și desecarea terenurilor din lunile riurilor interioare, redîndu-se agriculturii suprafețe de pămînt fertil. Dezvoltarea mecanizării și chimizării, extinderea irigațiilor, îndiguirilor și desecărilor, vor duce la o creștere însemnată a producției agricole.

Un factor de mare importanță pentru dezvoltarea agriculturii este perfecționarea continuă a conducerii și planificării agriculturii. În acest sens se prevede îmbunătățirea formei de organizare și a metodelor de muncă ale Consiliului Superior al Agriculturii și consiliilor regionale și raionale ca organe ale Statului de conducere a agriculturii. Răspunderea principală pentru planificarea agriculturii o are Consiliul Superior al Agriculturii. În colaborare cu Comitetul de stat al Planificării, cu Uniunea Națională a Cooperativei Agricole și cu alte organe economice centrale, Consiliul Superior al Agriculturii va stabili proporțiile dezvoltării unitare și echilibrate a tuturor ramurilor agriculturii. Se prevede totodată constituirea — prin adeziunea liberă a cooperativei agricole de producție — a Uniunii Naționale a Cooperativei Agricole și a uniunilor cooperatiste raionale și regionale. Sarcina principală a acestor uniuni este orientarea activității cooperativei agricole în direcția cerințelor dezvoltării economiei noastre naționale, îmbinarea armonioasă a intereselor țăranimii cooperatiste cu interesele generale ale țării. Ele vor ajuta cooperativele agricole la organizarea muncii, normarea și retribuirea ei, în utilizarea rațională a fondurilor de investiții și a mijloacelor materiale de care dispun.

Rezoluția prevede dezvoltarea în continuare a relațiilor economice ale organizațiilor economice de stat cu țăranimea cooperatistă și sporirea cointeresării materiale a producătorilor. Pentru aceasta producția marfă a fiecărei culturi se va concentra în gospodăriile cu cele mai favorabile condiții naturale și social-economice, se va extinde sistemul de contractare pe termen lung și contractele încheiate prin bună învoială între organele de stat și cooperativele agricole vor cuprinde atît producția cît și suprafețele cultivate și efectivele de animale necesare obținerii producției contractate.

Pentru atragerea largă și activă a membrilor cooperatori la stabilirea și rezolvarea treburilor obștești, pentru lărgirea democrației cooperatiste și aplicarea consecventă a principiului conducerii colective și pentru stimularea țăranilor cooperatiști, se prevăd următoarele măsuri: întărirea rolului adunării generale a cooperativelor, care va hotărî asupra întregii activități economice, financiare și organizatorice a cooperativei agricole; sporirea răspunderii consiliilor de conducere în gospodărirea avutului obștesc; întărirea rolului brigăzii în procesul de producție și generalizarea practicii alcătuirii de brigăzi stabile, cu un număr mai mic de membri, cu compoziție și sarcini pe o perioadă îndelungată de timp; stabilirea unui raport rațional între fondul de acumulare și fondul de consum în fiecare cooperativă (fondul de acumulare — între 18—25 la sută din valoarea producției nete, iar fondul de consum — între 75—82 la sută); retribuirea suplimentară, alături de retribuirea pe bază de zile-muncă și plata cu regularitate a avansurilor bănești și în deosebi a avansurilor lunare; atribuirea lotului în folosință personală după criteriul participării la muncă a cooperativitorilor; atribuirea de teren pentru casă, curte și construcții gospodărești pentru cei ce întemeiază un nou cămin; stabilirea unui sistem unitar pe întreaga țară de pensionare la bătrînețe sau în caz de boală a țăranilor cooperatori. Sistemul

(Continuare în pag. 4)

Restaurarea picturii bisericii din Sibiel

La 23 km de Sibiu, în șirul cununii de sate de margineni, pomenit în documente din secolul al XIV-lea, își continuă istoria satul cu frumoase tradiții românești, Sibielul.

Intre comorile pe care le păstrează și le aduce din trecut, fără îndoială, că cea mai prețioasă e biserica — monument istoric — zidită în anul 1765, sub păstoria episcopului Dionisie Novacovici, după cum se poate citi pe rama ușei de la intrare, pe partea interioară.

Zece ani mai târziu, 1774—1775, biserica a fost pictată în frescă, de către „zugravul” Stan, cum se găsește semnat de trei ori în interior și o dată pe una din icoanele din afară, de sub strașină, peretele de la Sud. Vremea, praful și nepriceperea omenească au degradat frescele în așa măsură, că nu mai aveau „nici chip, nici frumusețe”. Până la baza bolților erau acoperite cu cinci straturi de var, aderând puternic la suprafața picturilor, iar bolțile erau afumate, încât abia se mai puteau desluși figurile de sfinți. Cutremurele din decursul celor două sute de ani, ca și scurgerile de apă, prin acoperișul deteriorat, au cauzat apoi o mulțime de fisuri și crăpături în tencuielile de frescă.

Dar ceea ce a dăunat mai mult picturii, ducând la sacrificări de figuri și de scene întregi, au fost modificările de arhitectură, descoperite în cursul lucrărilor de înlăturare a stratului de var. S-a constatat, în această privință, că singura fereastră originală din biserică, cu glafurile pictate, e cea din partea dreaptă a altarului. Fereastra din mijlocul altarului a fost lărgită, iar la proscomidier, unde s-a descoperit arcul original la cca 1,80 m înălțime de la dușumea, ori că n-a existat inițial fereastră, ori că a fost o fereastră mică, mai jos de arcul descoperit. La fel au fost lărgite toate celelalte ferestre din biserică și au fost dărâmați pereții despărțitori: între altar și naos (tîmpla) și între naos și pronaos. Modificările acestea au fost făcute în orice caz înainte de anul 1890, găsit pe tîmpla de lemn, pe icoana Sf. Nicolae, făcută cu cheltuiala lui Constantin Bucșan, locuitor al satului și pictată de I. Morariu, care nu se mai semnează: zugrav, ci: pictor.

Pe marginea de sus a tîmplei, pe una din șirul de icoane, e semnat Ioan Zugravul, la anul 1865, ceea ce arată că la 1890 probabil s-a înlocuit doar tîmpla de lemn mai veche, păstrîndu-se ceea ce era în stare bună din ea.

Caracteristic pentru tîmpla de lemn, care e acum în biserică, e forma ei rustică de blidar, avînd caracterul blidarelor din partea locului. În general, e viu colorată, iar icoanele împărătești sînt executate în stilul renașterii, contrastînd cu stilul bizantin atonit (după caracterizarea prof. I. D. Ștefănescu) al întregii picturi.

În ceea ce privește autorul principal, zugravul Stan, mai semnalăm, că se găsesc în biserică mai multe icoane portative pe lemn, pictate de el, la date diferite: icoana Maicii Domnului, la anul 1776; a Sf. Nicolae, la anul 1779 și 12 prăznicare, pictate pe amîndouă părțile, la anul 1782. După caracterul picturii, probabil că tot el a pictat și scena murală din exterior, cu Maica Domnului între îngeri, din anul 1765, adică din anul zidirii bisericii.

Ideia restaurării picturii a fost mai veche, dar se vede că „plinirea vremii” pentru această lucrare a fost abia acum, cînd pe întreg cuprînsul țării se restaurează monumentele de artă ale trecutului și cînd se împlinesc două sute de ani de la zidirea bisericii.

Conștientă de această sarcină, dată de porunca istoriei și de comandamentele prezentului și încurajată printr-o primă donație de lei: 20.000, făcută bisericii în acest scop, de către familia originară din Sibiel: Ștefan și Filofteia Petra, conducerea de azi a parohiei a procedat la completarea fondului (în total prețul lucrării s-a ridicat la lei: 50.000), la obținerea aprobă-

rilor necesare și la găsirea maestrului, care să execute lucrarea.

În ceea ce privește primul obiectiv, amintim ajutorul de lei: 5.000, acordat de către Prea Fericitul Patriarh Justinian, din partea Patriarhiei, ajutorul de lei: 2.000, acordat de către I.P. Sf. Sa Nicolae, Mitropolitul Ardealului, din partea Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu și daniiile credincioșilor din Sibiel.

Am avut de asemenea înțelegerea și sprijinul d-lui Andrei Oțetea, fiu al Sibielului, cercetător al trecutului și sprijinitor al creației românești.

Direcția Monumentelor Istorice, Departamentul Cultelor și Comisia de Pictură de pe lângă Sf. Patriarhie ne-au dat aprobarea lucrării și îndrumările necesare.

Iar în privința maestrului, conducerea parohiei a fost călăuzită de un singur gînd, să găsească pe unul dintre cei mai buni restauratori din țară, care să asigure conservarea monumentului și redarea lui culturii românești în cele mai bune condiții artistice.

Pentru acest motiv a fost ales pictorul Avakian Arutiun, care a lucrat cu colaboratorul său, Valentin Hoeflich.

Deși s-au găsit deteriorări cu mult mai grave decît s-au putut prevedea și s-au întâmpinat mari greutăți de execuție, tenacitatea, seriozitatea și priceperea artiștilor au realizat lucrarea în condiții optime, între datele de 12 mai și 15 august 1965, încît la data de 12 septembrie i s-a putut face bisericii binecuvîntarea, prevăzută canonic după orice lucrări interioare, de către un sobor de preoți, în frunte cu P. C. Sa

† Preotul Aron Milea

Preoțimea protopopiatului Sf. Gheorghe a încercat o mare și neașteptată pierdere... Un ales și apreciat slujitor în via Domnului, Milea Aron, preotul parohiei Tărlungeni, a încetat din viață, în ziua de 5 octombrie 1965, în vîrstă de abia 53 ani.

Biografia sa ni-l arată ca un vrednic ostentor ori unde a aprins candela credinței în sufletele păstoriților săi.

S-a născut în Ileni-Făgăraș, din părinți țărani. După terminarea cursurilor primare, studiază liceul și apoi Institutul Teologic. Calitățile sufletesti deosebite, i-au fost remarcate încă de pe băncile școlii. Zelul său de păstor sufletească s-a dovedit și evidențiat în parohiile: Arpașul de Sus, Ohața și Tărlungeni.

În 1939 s-a căsătorit cu Eugenia Oprea din Buia, conviețuind 26 de ani și avînd 4 copii.

Și acum firul vieții s-a rupt...

Slujba înmormîntării a avut loc în ziua de 7 octombrie a. c. în biserica ort. rom. din Tărlungeni. Ea a fost săvîrșită de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. Protopop de Sf. Gheorghe, Nicodim Belea. A participat la dureroasa ceremonie și pastorul Mezei, din localitate, ca reprezentant al Bisericii Evanghelice maghiare.

Cuvîntul funebru a fost rostit de P. C. Prot. Nicodim Belea, care a scos în evidență calitățile preoțesti cu totul deosebite ale defunctului, roadele obținute în pastorație și dragostea cu care a fost înconjurat de credincioșii din parohiile pe unde a trecut. P. C. Pr. Aldeșiu Ioan a vorbit în numele fraților preoți și al familiei. Preotul evanghelic, Mezei, a vorbit în numele parohiei sale, relevînd prietenia ce există între credincioșii ortodocși și luterani, precum și afecțiunea cu care l-a înconjurat pe dispărut.

La groapă, în numele comitetului parohial, vorbește un consilier care arată tactul și priceperea cu care cel care acuma pleacă a știut să conducă parohia din Tărlungeni.

Tot aici, un credincios din Arpașul de Jos, în cuvinte înduioșătoare, apreciază calitățile și activitatea rămasă vie în inimile arpășenilor. În jurul corpului neînsuflețit al răposatului

Păr. Protopop al Sibielului, Ioan Munteanu, delegat de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. La sfîrșitul Sf. Liturghii a luat cuvîntul P. C. Prot. I. Munteanu, care a adus binecuvîntarea Inalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae, a prezentat rolul Bisericii în viața credincioșilor și a îndemnat pe credincioși să fie buni fii ai Bisericii strămoșești și buni cetățeni ai scumpei noastre Patrii.

P. C. pr. paroh Z. Oancea a prezentat mersul lucrărilor, a mulțumit donatorilor și a dat grai angajamentului de a munci și în viitor cu dragoste de Biserică și de popor. Astfel în 12 septembrie a. c. s-a redat culturii românești un monument de artă de creație românească, o mărturie a înaltelor însușiri ale poporului nostru din trecut, de a se ridica pe culmile frumosului și a le încrusta în materie; s-a redat Bisericii frumusețea unui locaș, a unui colț de paradis pămîntesc, în care să-și îndeplinească, cu mai mult fior, rostul ei de continuă împreunare a cerului cu pămîntul; s-a redat credincioșilor cadrul acesta minunat, prin care sufletul lor să se înalțe mai ușor spre Dumnezeu; s-a redat celor din trecut bucuria, că urmașii le continuă trăirile, le prețuiesc comorile și le împlinesc vreile; și s-a redat sfinților mulțumirea, de a ne privi în icoana lor văzută, de a ne binecuvînta și de a ne împărtași harul nevăzut al lui Dumnezeu.

Impăcată că a putut face ceea ce era dator să facă, slujind Bisericii și poporului, conducerea parohiei din Sibiel mulțumește și pe această cale tuturor celor ce au ajutat-o, iar pentru tot darul ce i s-a dat, cu întreg poporul credincios, dă slavă lui Dumnezeu.

Pr. Zosim Oancea

se află nemîngîiata soție, cei 4 copii și ginerii, numeroase rudeni și credincioși. Drumul pămîntesc al preotului Milea s-a încheiat...

Doamne, preamărește sufletul lui, cu mărirea care este în Tine! Prof. Nicolae Frateș-Mărcuș

Pentru progresul...

(Urmare din pag. 3)

de pensionare cel mai indicat este cel mixt, în natură și bani. Pentru fondul pensiilor bănești fiecare cooperativă agricolă va aloca 3,5 la sută din valoarea producției sale globale și fiecare cooperativator va aduce o contribuție bănească lunară. Ajutorul în natură se acordă din fondul de minimum 2 la sută din producția cooperativei. În sfîrșit, se hotărăște crearea Comisiei Centrale de sistematizarea socialistă a satelor ca să se asigure ridicarea nivelului general de viață a țărănimii cooperatiste și folosirea cât mai lesnicioasă a instituțiilor social-culturale de utilitate publică, școli, dispensare, cămine culturale, unități comerciale, brutării, electrificare și alimentare cu apă.

Proiectul noului statut al cooperativei agricole de producție, proiectul de statut al Uniunii Naționale a Cooperativei Agricole și proiectul de înființare a Casei Pensiilor de pe lângă Uniunea Națională a Cooperativei Agricole vor fi dezbătute de țărănimea cooperatistă și supuse apoi aprobării Congresului uniunilor cooperatiste.

Inzestrarea în continuare cu mijloace tehnice moderne a agriculturii, perfecționarea conducerii și planificării agriculturii, organizarea uniunilor cooperatiste și îmbunătățirea activității cooperativei agricole — prevăzute în Hotărîrea din 11—12 noiembrie 1965 — vor duce la o nouă dezvoltare a forțelor de producție și la creșterea rapidă a producției agricole. Noile măsuri vor antrena și mai larg țărănimea la activitatea de conducere a agriculturii, vor contribui la progresul continuu a agriculturii socialiste, la ridicarea nivelului de trai, material și cultural al țărănilor cooperatori și la înflorirea patriei noastre scumpe, Republica Socialistă România.

T. R.